

Prima instanță: judecătoria Buiucani, mun.Chișinău (jud. A. Gafton)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros)

DECIZIE

29 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței

Judecători:

Tamara Chișca-Doneva

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Frigotrans” împotriva deciziei din 17 decembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Iurie Bulai împotriva “Frigotrans” Societate cu Răspundere Limitată, intervenienți accesorii Inspectia Muncii, Taras Popovici cu privire la încasarea indemnizației unice, prejudiciului material și moral și a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La data de 05 februarie 2008, Iurie Bulai, prin intermediul reprezentantului Inga Varvariuc, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL “Frigotrans” solicitând inițial încasarea de la pîrît a prejudiciului material și a venitului ratat în mărime de 14000 dolari SUA și a prejudiciului moral în mărime de 1000000 lei.

În motivarea acțiunii s-a invocat că Iurie Bulai în baza ordinului nr. 03 din 02 ianuarie 2006, a fost angajat de „Frigotrans” SRL în funcția de șofer pe rute internaționale, începînd cu data de 02 ianuarie 2006.

Menționează că, la data de 02 august 2006, aflîndu-se la volanul camionului Mercedes 1843, tip TIR, cu număr de înmatriculare CKT 125, traversa teritoriul Ucrainei, s-a adresat specialistului Stației de deservire tehnică „Pasat”, amplasată pe str. Sidora, 4, or. Strii, Ucraina, pentru a elimina defecțiunea tehnică a rezervorului de motorină, depistată anterior.

Sușține că, sudorul și o persoană din administrația stației de deservire tehnică i-au solicitat să înlătore rezervorul de motorină de pe camion, plecînd să ia prînzul. Aproximativ la ora 16.00 au revenit la locul de muncă și în momentul în care sudorul l-ar fi chemat să verifice calitatea lucrului efectuat, rezervorul a explodat în interiorul boxei unde a fost reparat, fiind cuprins de flăcări.

Afirmă că, în rezultatul acestora, a primit arsuri grave ale capului, trunchiului, membrilor superioare și inferioare de peste 70% din suprafața corpului, de gradul II-III-IV și arsuri adânci ale tractului respirator, fiind internat timp de aproximativ 3 luni în spitalul din or. Strii și spitalul din or. Lvov, Ucraina și mai mult de o lună în Centrul leziunilor termice din or. Chișinău.

Indică că, pînă la adresarea sa în instanța de judecată a suportat nouă intervenții chirurgicale, fiind programate altele pentru viitor. După accident i s-a acordat gradul I de invaliditate.

Remarcă că, în toată această perioadă, precum și în perioada postoperatorie, de reabilitare, a suportat cheltuieli materiale considerabile pentru tratament. A fost internat în spitalele din Ucraina, din ce motiv rudele au fost nevoite să se deplaseze și să se afle pe teritoriul Ucrainei pentru a-l îngriji.

Declară că, după producerea accidentului, a înștiințat administrația „Frigotrans” SRL și dat fiind faptul că accidentul s-a produs în cadrul exercitării obligațiilor de serviciu, s-a adresat pîrîtului cu cereri privind restituirea cheltuielilor pentru tratament, cereri ce au fost respinse de „Frigotrans” SRL.

La data de 06 iulie 2009, reclamantul a depus o cerere suplimentară, prin care a înaintat o cerință de încasare a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă în mărime de 245480,00 lei.

La data de 21 iunie 2010, Iurie Bulai a depus o cerere de concretizare a cerințelor, solicitând încasarea indemnizației unice în mărime de 276690,00 lei, conform art.32 al Legii privind protecția muncii din 02 iulie 1991, în vigoare la data producerii accidentului de muncă – 02 august 2006, pentru pierderea capacității de muncă, compensarea prejudiciului material provocat în rezultatul cheltuielilor suportate pentru tratamentul medical acordat, confirmat cu bonurile de plată anexate în sumă de 90136,07 lei și 2105 dolari SUA, conform cursului BNM la data încasării, cheltuielile pentru expertiza medico-legală în sumă de 1229,00 lei, paguba morală în sumă de 1000000 lei, plata despăgubirii pentru reținerea plăților obligatorii, conform art. 330 Codul muncii în sumă de 549967,47 lei și cheltuielile pentru asistență juridică suportate conform contractului.

Prin hotărîrea din 29 iunie 2010 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău s-a admis parțial acțiunea depusă de Iurie Bulai și s-a încasat din contul “Frigotrans” SRL indemnizația unică în mărime de 276690 lei, prejudiciul material în mărime de 90137,07 lei și 2105 dolari SUA, cheltuielile de judecată suportate pentru efectuarea expertizei în mărime de 1229 lei, pentru asistență juridică în mărime de 5000 lei, prejudiciul moral în mărime de 100000 lei; s-a încasat din contul “Frigotrans” SRL la bugetul de stat taxa de stat în mărime de 14911,65 lei.

Prin încheierea din 29 noiembrie 2010 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău s-a corectat eroarea admisă în hotărîrea din 29 iunie 2010 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău referitor la suma cheltuielilor suportate pentru tratament în mărime de 2105 dolari SUA și a sumei în mărime de 5000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

Prin decizia din 14 decembrie 2010 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de SRL “Frigotrans” și s-a casat hotărîrea din 29 iunie 2010 a judecătoriei Buiucani mun. Chișinău și s-a pronunțat o nouă hotărîre de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 19 octombrie 2011 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de Iurie Bulai și s-a casat decizia din 14 decembrie 2010 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 29 iunie 2010 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, cu restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de fond, într-un alt complet de judecată.

Prin încheierea protocolară din 13 august 2012 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău s-a atras în calitate de intervenient accesoriu Popovici Taras Marchian.

Prin hotărârea din 31 martie 2013 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău s-a admis parțial acțiunea depusă de Iurie Bulai și s-a încasat din contul ”Frigotrans” SRL în beneficiul lui Iurie Bulai indemnizația unică în mărime de 204750,60 lei, prejudiciul material în sumă de 66244,43 lei, prejudiciul moral în mărime de 100000 lei, cheltuielile de judecată în mărime de 6229 lei; în rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate; s-a încasat din contul ”Frigotrans” SRL la bugetul de stat suma de 11316,72 lei cu titlu de taxă de stat.

Prin decizia din 03 iunie 2015 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea de apel depusă de SRL ”Frigotrans” și s-a casat parțial hotărârea din 31 martie 2013 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău în partea încasării indemnizației unice în sumă de 204750,60 lei, fiind pronunțată o nouă hotărâre de respingere a pretenției respective; s-a modificat hotărârea din 31 martie 2013 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău prin micșorarea cuantumului taxei de stat de la 11316,72 lei la 5174,00 lei; în rest hotărârea din 31 martie 2013 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău a fost menținută fără modificări.

Prin decizia din 11 noiembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție s-a respins recursul declarat de avocatul Anatol Lupașcu, în interesele lui Iurie Bulai ca fiind depus de o persoană neîmputernicită; s-a admis recursul declarat de SRL ”Frigotrans”; s-a casat decizia din 03 iunie 2015 a Curții de Apel Chișinău, cu remiterea pricinii la rejudecare în instanța de apel.

Prin decizia din 17 decembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de ”Frigotrans” SRL și s-a menținut hotărârea din 31 martie 2013 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău.

La data de 22 februarie 2016, SRL ”Frigotrans” a declarat recurs împotriva deciziei din 17 decembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În susținerea recursului s-a invocat că concluziile instanțelor de judecată sunt greșite și contrare circumstanțelor pricinii, rezultate din interpretarea eronată a normelor de drept material.

Opinează că, prima instanță, în lipsa unor probe pertinente și concludente a concluzionat că vinovăția SRL ”Frigotrans” s-a confirmat în ședința de judecată prin încălcarea securității muncii, iar încălcarea data este în legătură cauzală directă cu accidentul de muncă produs la data de 02 august 2006, deoarece Iurie Bulai nu putea fi admis la lucru de sine stătător pe rute internaționale.

Susține că, instanța de apel, apreciind cererea de apel a SRL ”Frigotrans” drept nefondată, a reiterat integral motivarea expusă în hotărârea instanței de fond și a menținut hotărârea primei instanțe.

Consideră că instanțele de judecată au dat o interpretare eronată circumstanțelor cauzei și greșit au concluzionat referitor la vinovăția “Frigotrans” SRL de accidentul în urma căruia a suferit intimatul Iurie Bulai.

Remarcă că, intimatul Iurie Bulai în susținerea pretențiilor formulate în cererea de chemare în judecată și ulterior în cadrul examinării pricinii nu a invocat și nici nu a prezentat probe care ar demonstra vinovăția recurentului “Frigotrans” SRL de accidentul de muncă în urma căruia a suferit. În opinia sa, Iurie Bulai consideră că este îndreptățit să pretindă la încasarea prejudiciului material, moral și a indemnizației unice, deoarece accidentul s-a produs în cadrul executării obligațiilor de serviciu. Pe parcursul examinării pricinii civile și-a motivat pretențiile pe dispozițiile art. 1410 Cod civil.

Indică că, în susținerea pretențiilor sale intimatul Iurie Bulai nu a invocat faptul că ar fi fost angajat la muncă cu încălcarea prevederilor legale, fără stagiere. Nu a prezentat obiecții și nu a contestat procesul-verbal nr. 10/06 din 18 martie 2009, nu a obiectat nici împotriva concluziei inspectorului Inspecției Muncii privind cauzele producerii accidentului expuse în procesul-verbal nr. 10/06 din 18 martie 2009, conform căruia: “Cauzele și persoanele care nu au respectat cerințele de securitate la efectuarea lucrărilor de sudare a rezervorului de combustibil vor fi stabilite de către procuratura din regiunea Lvov, Ucraina”.

Declară că, contrar prevederilor art. 373 alin.(1), (2), (3) Cod de procedură civilă, instanța de apel a reiterat poziția primei instanței și greșit a constatat că nu au invocat în motivarea apelului argumente sau dovezi noi și din acest motiv s-a pronunțat în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță.

Menționează că, prima instanța a constatat în hotărîrea adoptată precum că intimatul a fost angajat și admis la transportul internațional de mărfuri fără stagiere, deși acest argument nu a fost invocat de către acesta și nu a fost obiectul examinării în ședința de judecată în cererea de apel. A contestat această concluzie ca fiind una greșită și pentru a o combate a prezentat în instanța de apel următoarele probe(înscrisuri): -scrisoarea directorului SRL “Drob- Gher”; -copiile scrisorilor de transport internațional(CMR): seria CM nr. 0147395 din 16 februarie 2006; seria CM nr. 0163282 din 21 aprilie 2006; seria CM nr. 0163292 din 16 martie 2006; seria CM nr. 0163296 din 28 martie 2006; seria CM nr. 0163283 din 10 aprilie 2006.

Concomitent specifică că, la solicitarea reprezentantului recurentului SRL “Frigotrans”, directorul SRL “Drob- Gher”, prin scrisoarea menționată supra a comunicat că Iurie Bulai a fost angajat la SRL “Drob-Gher” prin ordinul din 03 ianuarie 2006 în funcție de șofer expeditor pentru efectuarea transportul internațional de mărfuri, fiind întărit după el camionul de model “Mercedes 1843”, cu număr de înmatriculare CKT125 cu semiremorca cu număr de înmatriculare CAS196, proprietate a SRL “Drob-Gher”, în perioada 03 ianuarie 2006 – 31 mai 2006 cu automobilul menționat a lucrat doar Iurie Bulai. Deoarece SRL “Drob-Gher” nu dispunea de licență pentru transportul internațional de mărfuri, conform contractului de locațiune din 26 ianuarie 2006, SRL Drob- Gher a transmis camionul menționat în locațiune SRL „Frigotrans” și Iurie Bulai, deși era angajatul SRL Drob-Gher” efectua transportul internațional de mărfuri din numele SRL „Frigotrans”. Ulterior a fost concediat de la SRL “Drob-Gher”, conform ordinului, din proprie

inițiativă. La insistența administratorului (proprietarului) SRL “Drob - Gher” a doua zi după concediere, la data de 01 iunie 2006 Iurie Bulai a fost angajat la SRL „Frigotrans” în funcție de șofer pe rute internaționale și a continuat să lucreze pe camionul de model “Mercedes 1843”, cu număr de înmatriculare CKT125 cu semiremorca număr de înmatriculare CAS196, care îi aparține SRL “Drob - Gher”.

Relevă că, fiecare din copiile scrisorilor de transport internațional (CMR) menționate conține semnăturile lui Iurie Bulai, unde este indicat numărul de înmatriculare a automobilului -CKT125 și a semiremorcii - CAS196. În opinia sa, copiile acestor scrisori de transport internațional (CMR) prezentate în instanța de apel confirmă integral faptul că Iurie Bulai a activat în calitate de șofer pe rute internaționale și la momentul angajării la SRL „Frigotrans” dispunea de experiența de lucru necesară pentru a efectua transporturi de mărfuri. Înscrisurile menționate au fost acceptate de către instanța de apel și au fost anexate la pricina civilă, însă instanța de apel nu le-a supus aprecierii, iar în viziunea societății sunt importante în contextul verificării legalității și temeiniciei hotărârii contestate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

Precizează că, intimatul Iurie Bulai nici nu a negat că la momentul angajării la lucru dispunea de experiența necesară în domeniu transportului internațional de mărfuri, fapt care a fost confirmat de acesta în timpul ședinței de judecată, care la întrebarea instanței de judecată a răspuns că avea experiență de șofer pe rute internaționale. Iurie Bulai a confirmat că a activat la SRL “Drob - Gher” și în explicațiile sale date pe numele inspectorului Inspecției Muncii în cadrul cercetării accidentului de muncă. În confirmarea acestui fapt, vin și înscrierile din carnetul de muncă nr. AB 0146284 pe numele lui Iurie Bulai sub nr. 5. și 6, din care rezultă că a fost angajat în funcție de șofer expeditor la SRL “Drob- Gher” prin ordinul nr. 53 din 03 ianuarie 2006, fiind concediat prin ordinul nr. 54 din 31 mai 2006 din proprie inițiativă. Conform înscrierii sub nr. 7. din acelaș carnet de muncă, Iurie Bulai a fost angajat la lucru în funcție de șofer pe rute internaționale, prin ordinul directorului SRL “Frigotrans” nr. 14k din 01 iunie 2006 și conform înscrierii sub nr. 8, Iurie Bulai a fost concediat din proprie inițiativă, conform ordinului directorului SRL “Frigotrans” nr. 21 din 30 noiembrie 2006.

Argumentează că, Iurie Bulai nu a fost angajat pentru prima oară la SRL “Frigotrans” și la momentul angajării avea experiența necesară pentru practicarea transportului internațional de mărfuri și astfel nu era necesară stagierea obligatorie a lui și din aceste considerente, în viziunea societății, este greșită concluzia primei instanțe și a instanței de apel precum că intimatul Iurie Bulai nu avea experiență de muncă în funcție de șofer pe rute internaționale și nu corespundea calificării, din care motiv urma să fie admis la conducerea unității de transport numai după stagiere.

Sușține că, rezultând din prevederile pct. 3.1.3 al Regulamentul nr. 9/12 din 09 decembrie 1999 cu privire la asigurarea securității circulației rutiere la întreprinderi, instituții, organizații ce efectuează transporturi de pasageri și mărfuri, la conducerea unității date de transport se admite numai după stagiul următoarele persoane: i) care încep activitatea de muncă în calitate de șofer, ii) după absolvirea studiilor speciale, iii) precum și șoferii, care au întrerupere în activitatea de muncă mai mult de un an, iiii) șoferii desemnați pentru lucru pe rutele muntoase, iiii)

precum și șoferii transferați pe un nou model sau marcă de mijloc de transport sau ruta nouă de transportare a pasagerilor, însă acest fapt nu a fost luat în considerare de instanța de apel.

În acest sens indică că, intimatul Iurie Bulai a început activitatea de șofer-expeditor la SRL "Drob - Gher" unde a activat aproape 5 luni, pe camionul de marcă "Mercedes 1843", cu număr de înmatriculare CKT125, ce aparține cu drept de proprietate SRL "Drob - Gher" și în această perioadă s-a ocupat preponderent de transportul mărfurilor pe rute internaționale. La momentul angajării la lucru la SRL "Frigotrans" avea experiență de muncă în acest domeniu.

Consideră lipsită de suport probatoriu constatarea primei instanțe precum ca itinerarul rutelor internaționale prevede trecerea și prin zonele muntoase, deoarece este bazată pe presupuneri și nu rezultă din circumstanțele cauzei. Nici una din părți nu a prezentat probe în acest sens și lipsesc careva probe care ar confirma faptul că Iurie Bulai ar fi fost desemnat pe astfel de rute.

Specifică că, nici una din părți, inclusiv și intimatul nu a invocat în instanța de judecată, ca "Frigotrans" SRL ar fi încălcat prevederile Regulamentul nr. 9/12 din 09 decembrie 1999.

Invocă că, intimatul Iurie Bulai nu cade sub incidența nici uneia din categoriile enumerate în pct. 3 al Regulamentului nr. 9/12 din 09 decembrie 1999 și admiterea lui la transportul internațional de mărfuri fără stagiere nu poate fi considerată drept o încălcare a securității muncii, iar SRL "Frigotrans" nu a încălcat prevederile imperative ale regulamentului enunțat ce țin de obligativitatea stagierii persoanelor și admiterea lor la transportul de mărfuri.

Opinează că, prima instanță eronat a apreciat precum că Inspekția muncii a cercetat superficial accidentul de muncă, și în procesul-verbal din 18 martie 2009 a indicat greșit precum ca stagiul lui Iurie Bulai în funcție de șofer pe rute internaționale este de 6 luni. În acest sens reiterează că, Iurie Bulai în perioada 03 ianuarie 2006- 31 mai 2006 a activat în funcție de șofer la "Drob - Gher" SRL și a efectuat transportări de mărfuri pe rute internaționale, iar la momentul angajării lui la SRL "Frigotrans" ca șofer pe rute internaționale, avea o experiență de aproape 5 luni. La data producerii accidentului, experiența de munca a lui era mai mare de 7 luni.

În opinia sa, instanțele ierarhic inferioare au dat o apreciere eronată normelor de drept, deoarece rezultând din conținutul prevederilor art. 327 Codul muncii, art.1398 alin.(1) Codul civil, art. 1418 alin.(1) Codul civil, răspunderea pentru prejudiciul cauzat prin vătămarea integrității corporale sau prin altă vătămare a sănătății la care pretinde intimatul Iurie Bulai este una delictuală. În acest context, remarcă că Plenul Curții Supreme de Justiție în hotărârea sa nr. 6 din 04 iulie 2005, explică că răspunderea pentru prejudiciul cauzat prin vătămarea integrității corporale sau prin altă vătămare a sănătății, este o răspundere delictuală, care trebuie să conțină în sine următoarele condiții generale, inclusiv și în cazurile vătămării sănătății în timpul executării obligațiilor de serviciu: - existența unei fapte ilicite, adică o acțiune sau inacțiune care are ca rezultat încălcarea drepturilor subiective sau interesele legitime ale unei persoane; - existența unui prejudiciu care constă în rezultatul sau efectul negativ suferit de o persoană prin vătămarea integrității

corporale; - legătură de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, adică prejudiciul cauzat sănătății să fie o consecință a faptei ilicite; - existența vinovăției persoanei care a săvârșit fapta ilicită.

În opinia sa, societatea ar putea fi obligată să repara prejudiciul cauzat intimatului în cazul în care ar exista cumulativ condițiile enunțate, or, în instanța de judecată nu a fost dovedit că SRL “Frigotrans” ar fi comis o faptă ilicită, care ar fi încălcat drepturile sau interesele intimatului, după cum nu este dovedită nici existența legăturii cauzale între acțiunile imputate de prima instanță recurentului, precum că acesta ar fi încălcat regulile cu privire la asigurarea securității circulației rutiere. Prin sentința judecătorească or. Strii, regiunea Lvov, Ucraina din 03 iunie 2010 a fost constatat că vătămarea sănătății intimatului Iurie Bulai s-a produs în rezultatul acțiunilor cet. Ucrainei Taras Popovici, care a încălcat normele legislative de securitate antiincendiară ce s-au soldat cu explozia rezervorului de combustibil, în urma căreia intimatului i-au fost pricinuite vătămări corporale grave, ceea ce exclude vinovăția SRL “Frigotrans” de accidentul ce s-a produs la 02 august 2006, soldat cu vătămarea gravă a sănătății acestuia. Prin sentința judecătorească nu s-a constatat vinovăția intimatului Iurie Bulai și nici a SRL “Frigotrans”.

Reiterează că, este eronată concluzia instanței de fond și de apel în ceea ce privește faptul că intimatul a fost admis la transportarea, fără stagiere, cu încălcarea Regulamentului nr. 9/12 din 09 decembrie 1999, chiar dacă s-ar admite că intimatul a fost angajat la lucru fără stagiere, este evident că aceste încălcări nu sunt în legătură de cauzalitate cu accidentul care a avut loc și prejudiciul cauzat sănătății intimatului. Drept cauza a prejudiciului poate fi numai fenomenul, fapta sau împrejurarea imediat anterioară producerii acestuia, apreciindu-se ca în lipsa ei, chiar dacă ar fi existat celelalte împrejurări, prejudiciul nu s-ar fi produs.

Consideră că, vătămarea sănătății intimatului Iurie Bulai a fost o consecință directă a faptei ilicite comise de către cet. Ucrainei Taras Popovici. În cazul în care Taras Popovici nu ar fi încălcat regulile de sudare a rezervorului este evident că vătămarea sănătății intimatului Iurie Bulai nu ar fi avut loc. Rezultând din prevederile art. 1418 alin.(1) Cod civil invocate, obligația de reparare a prejudiciului în caz de vătămare a integrității corporale sau de altă vătămare a sănătății îi revine autorului prejudiciului, adică lui Taras Popovici.

De asemenea afirmă că, instanțele ierarhic inferioare au interpretat și aplicat eronat prevederile art. 32 al Legii cu privire la protecția muncii nr. 625 din 02 iulie 1991, în vigoare la momentul producerii accidentului, art. 18 al Legii securității și sănătății în muncă nr. 186 din 10 iulie 2008 și Regulamentul cu privire la plata de către întreprinderi, organizații și instituții a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau unei afecțiuni profesionale, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova, nr. 513 din 11 august 1993, deoarece rezultând din aceste prevederi indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă se plătește de către angajator exclusiv în cazurile când acesta se face vinovat de accidentul de muncă sau îmbolnăvirea profesională și se plătește suplimentar la despăgubirile stabilite de lege. Indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă se plătește în conformitate cu Regulamentul cu privire la plata de către întreprinderi, organizații și instituții a

indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau unei afecțiuni profesionale, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova, nr. 513 din 11 august 1993. Conform pct. 2 al Regulamentului, întreprinderea este scutită de plata indemnizației unice, prevăzute de legislația în vigoare, dacă dovedește că accidentul de muncă sau afecțiunea profesională nu-i poate fi imputată. Conform pct. 3 al aceluiași Regulament, vina întreprinderii în producerea accidentului de muncă sau declanșarea afecțiunii profesionale o stabilesc organele de stat special abilitate.

Notează că, în contextul normelor de drept enunțate, intimatul Iurie Bulai pretinzând încasarea de la SRL “Frigotrans” a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă, urma să prezinte în instanța de judecată probe prin care să dovedească că pârîtul/recurentul este vinovat de accidentul care s-a soldat cu pierderea capacității de muncă. Însă, intimatul nu a anexat la cererea de chemare în judecată și nu a prezentat instanței de judecată astfel de probe. Or, înscrisurile prezentate de recurent menționate supra, procesul-verbal nr. 10/06 din 18 martie 2009, și copia sentinței judecătorești r. Strii, regiunea Lvov, Ucraina din 03 iunie 2010, confirmă că SRL “Frigotrans” nu este vinovată de accidentul de muncă respectiv, vinovat fiind cet. Ucrainei –Taras Popovici.

Consideră că, în lipsa în acțiunile “Frigotrans” SRL a faptei ilicite, instanțele ierarhic inferioare greșit au aplicat art. art. 1422, 1433 Cod civil în ceea ce privește admiterea capătului de cerere a lui Iurie Bulai privind încasarea prejudiciului moral.

În opinia sa, cererea de chemare în judecată este total neîntemeiată și nefondată, evident că în raport cu prevederile art. 94 Cod de procedură civilă în cazul admiterii recursului urmează a fi respinse și pretențiile intimatului în privința încasării cheltuielilor de judecată.

Remarcă că instanța de fond în hotărârea adoptată nu a indicat probele pe care se întemeiază concluziile privind vinovăția recurentului sau le-a dat o apreciere eronată, iar instanța de apel, verificând, în limitele cererii de apel a legalității și temeiniciei hotărârii atacate în ceea ce privește aplicarea legii în primă instanță, deși corect s-a referit la normele de drept material aplicabile, însă în rezultatul aprecierii greșite a circumstanțelor cauzei, le-a aplicat eronat și nu a corectat greșelile primei instanțe.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curtii de Apel Chișinău a fost adoptată la 17 decembrie 2015, iar SRL “Frigotrans” a declarat recurs la data de 22 februarie 2016.

Materialele pricinii atestă că decizia contestată a fost expediată părților la data de 29 decembrie 2015, conform scrisorii de însoțire (Vol.III, f.d.152), însă date despre recepționarea acesteia lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recursul declarat de SRL “Frigotrans” la data 22 februarie 2016, este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 27 aprilie 2016 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va respinge recursul declarat de „Frigotrans” SRL și va menține decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Colegiul notează că Iurie Bulai s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL “Frigotrans”, cu concretizările ulterioare, prin care a solicitat încasarea indemnizației unice în mărime de 276690,00 lei, conform art.32 al Legii privind protecția muncii din 02 iulie 1991, în vigoare la data producerii accidentului de muncă – 02 august 2006, pentru pierderea capacității de muncă, compensarea prejudiciului material provocat în rezultatul cheltuielilor suportate pentru tratamentul medical acordat, confirmat cu bonurile de plată anexate în sumă de 90136,07 lei și 2105 dolari SUA, conform cursului BNM la data încasării, cheltuielile pentru expertiza medico-legală în sumă de 1229,00 lei, paguba morală în sumă de 1000000 lei, plata despăgubirii pentru reținerea plăților obligatorii, conform art. 330 Codul muncii în sumă de 549967,47 lei și cheltuielile pentru asistență juridică suportate conform contractului (Vol.I, f.d.2-3, 90, 210).

Prin hotărârea din 31 martie 2013 a judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău s-a admis parțial acțiunea depusă de Iurie Bulai și s-a încasat din contul ”Frigotrans” SRL în beneficiul lui Iurie Bulai indemnizația unică în mărime de 204750,60 lei, prejudiciul material în sumă de 66244,43 lei, prejudiciul moral în mărime de 100000 lei, cheltuielile de judecată în mărime de 6229 lei; în rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate; s-a încasat din contul ”Frigotrans” SRL la bugetul de stat suma de 11316,72 lei cu titlu de taxă de stat (Vol.II, f.d.158, 159-165).

Prin decizia din 17 decembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de “Frigotrans” SRL și s-a menținut hotărârea din 31 martie 2013 a judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău (Vol.III, f.d.138-151).

Astfel, Colegiul relevă că instanța de apel a constatat că Iurie Bulai a fost angajat de SRL „Frigotrans”, fără că acesta să dețină calificarea corespunzătoare și în absența unui eventual stagiu de pregătire pentru conducerea unui mijloc de transport pe traseu internațional.

Concomitent, instanța de recurs reține că instanțele ierarhic inferioare au

constatat la data de 02 august 2006, Iurie Bulai aflându-se la valonul camionului de model „Mercedes 1843”, tip TIR, cu număr de înmatriculare CKT125, în interesele „Frigotrans” SRL, în timp ce traversa teritoriul Ucrainei, în momentul exercitării obligațiilor de muncă în rezultatul exploziei produse la rezervorul de motorină al camionului, Iurie Bulai a fost accidentat grav. Inițial, la data de 19 decembrie 2006 i-a fost stabilit gradul I de invaliditate cu pierderea capacității de muncă în proporție de 100%. Ulterior, după examinarea periodică, din 19 decembrie 2008, i-a fost stabilit lui Iurie Bulai gradul II de invaliditate, pe viață, cu pierderea capacității de muncă în proporție de 75%.

Conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 126, efectuat în perioada 20 aprilie 2010-05 mai 2010, rezultă că în baza deciziei Comisiei de Expertizare Medicală a Vitalității din 08 decembrie 2009, lui Iurie Bulai i-a fost stabilit, pe viață, gradul II de invaliditate în urma accidentului de muncă, cu pierderea capacității de muncă în proporție de 74% (Vol.II, f.d.197-200).

Conform procesului verbal nr.10/06 din 18 martie 2009 privind cercetarea accidentului de muncă grav, întocmit de Inspekția Muncii, s-a stabilit că conform foii de parcurs nr. A159407 din 16 iulie 2006, eliberată pentru R. Moldova, Italia și Ucraina, Iurie Bulai a plecat în Italia cu mijlocul de transport de model „Mercedes 1843”, cu număr de înmatriculare CKT 125, aflat în proprietatea SRL „Drob - Gher”, transmis în posesie SRL „Frigotrans”, conform contractului de arendă (Vol.I, f.d.70, Vol.II, f.d.110).

Concomitent s-a constatat că la data de 02 august 2006, Iurie Bulai aflându-se pe teritoriul Ucrainei a observat fisura la rezervorul de motorină a camionului, despre ce a informat directorul SRL „Drob-Gher”, ultimul pronunțându-i să staționeze la o stație de deservire tehnică a transportului auto și să repare defectul depistat, cu respectarea tuturor cerințelor de securitate. La stația de deservire transportului auto „Pasat” a scos rezervorul camionului, transmițându-l secției de reparații și la momentul revenirii pentru a recepționa rezervorul, acesta a explodat. În rezultatul exploziei, Iurie Bulai a pierdut capacitatea de muncă în proporție de 100%.

Astfel, pe marginea producerii accidentului, la data de 07 septembrie 2006 Procuratura r. Strii, regiunea Lvov, Ucraina a intentat dosar penal în baza art. 128 Cod penal al Ucrainei, urmînd să stabilească în ce circumstanțe s-a produs explozia, cauzele și persoanele care nu au respectat cerințele de securitate la efectuarea lucrărilor de sudare a rezervorului de combustibil.

Prin sentința din 03 iunie 2010 a Judecătoriei r. Strii, regiunea Lvov, Ucraina, cetățeanul Ucrainei –Taras Popovici a fost recunoscut vinovat de încălcarea legislației antiincendiare, care a provocat cu urmări grave ale sănătății lui Iurie Bulai, infracțiune prevăzută de art. 270 alin.(2) Codul penal al Ucrainei.

În consecință, Colegiul conchide că instanțele ierarhic inferioare corect au constatat că SRL „Frigotrans” ca angajator era obligat să asigure, respectarea Regulamentului nr. 9/12 din 09 decembrie 1999 cu privire la asigurarea securității circulației rutiere la întreprinderi, instituții, organizații ce efectuează transporturi de pasageri și mărfuri, pregătirea lui Iurie Bulai pentru lucru de sine stătător ca șofer pe

rute internaționale prin efectuarea stagiului și acordarea avizului care să ateste calificarea corespunzătoare.

În acest context, Colegiul reiterează că rezultând din prevederile pct. 2.1 al Regulamentului nr. 9/12 din 09 decembrie 1999 cu privire la asigurarea securității circulației rutiere la întreprinderi, instituții, organizații ce efectuează transporturi de pasageri și mărfuri, sarcinile de bază ale întreprinderilor privind asigurarea securității circulației sînt: - asigurarea eficienței profesionale a șoferilor; - asigurarea exploatării unităților de transport în stare tehnică de funcționare; - asigurarea securității traficului de pasageri și mărfuri.

Conform pct. 3.1.3 al Regulamentului nr. 9/12 din 09 decembrie 1999 cu privire la asigurarea securității circulației rutiere la întreprinderi, instituții, organizații ce efectuează transporturi de pasageri și mărfuri, persoanele, care încep activitatea de muncă în calitate de șofer, după absolvirea studiilor speciale, precum și șoferii, care au întrerupere în activitatea de muncă mai mult de un an, șoferii desemnați pentru lucrul pe rutele muntoase, precum și șoferii transferați pe un nou model sau marcă de mijloc de transport sau ruta nouă de transportare a pasagerilor, la conducerea unității date de transport se admite numai după stagiul.

Conform pct. 3.2.1 al Regulamentului nr. 9/12 din 09 decembrie 1999, în scopul pregătirii șoferilor către lucrul de sine stătător organizația este obligată să asigure stagiul persoanelor, enumerate în p.3.1.3, iar conform pct. 3.2.4 al Regulamentului nr. 9/12 din 09 decembrie 1999, după încheierea stagiului de către șofer, este necesar de a întocmi un aviz cu privire la admiterea lui la lucrul de sine stătător sau indicarea mijlocului de transport și rutelor de transportare sau refuzul motivat al admiterii. Avizul se păstrează în dosarul personal al șoferului.

La acest capitol, Colegiul consideră irelevant argumentul recurentului precum că Iurie Bulai nu a invocat faptul că ar fi fost angajat fără stagiere și precum că Iurie Bulai avea experiență de muncă, nefiind angajat după absolvirea studiilor speciale și nu ar cădea sub incidența pct. 3 al Regulamentului nr. 9/12 din 09 decembrie 1999, în scopul pregătirii șoferilor către lucrul de sine stătător organizația este obligată să asigure stagiul persoanelor, deoarece ține de prerogativa instanței de judecată de a determina norma de drept aplicabilă speței date în raport cu circumstanțele pricinii constatate.

Or, instanța de apel, rezultând din prevederile art. 373 alin.(1) Cod de procedură civilă, verifică temeinicia și legalitatea în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

Mai mult, în conformitate cu art. 373 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de apel nu este legată de motivele apelului privind legalitatea hotărîrii primei instanțe, ci este obligată să verifice legalitatea hotărîrii în întregul ei.

Concomitent, Colegiul remarcă că Iurie Bulai a fost angajat de SRL „Frigotrans”, în funcția de șofer pe rute internaționale (Vol.I, f.d.10), ceea ce denotă că la momentul angajării Iurie Bulai nu avea stagiul necesar, fapt corect reținut și de instanța de apel.

În această ordine de idei, instanța de recurs consideră că instanța de apel just a invocat că SRL „Frigotrans” avea obligația de a asigura eficiența profesională a

șoferilor, deoarece conducerea mijlocului de transport pe rute internaționale implică pericol sporit de accidente.

Astfel, argumentele recurentului la acest capitol sunt neîntemeiate.

La acest capitol, Colegiul apreciază ca fiind corectă constatarea instanțelor ierarhic inferioare precum că în Registrul instructajului general de protecție a muncii și Registrul de evidență a formularelor cu regim special prezentate de SRL "Frigotrans" nu confirmă efectuarea stagierii de către reclamant pentru a fi admis.

De asemenea, Colegiul precizează că instanța de apel corect a reținut ca întemeiată concluzia primei instanțe privind aprecierea critică a concluziilor Inspecției Muncii precum că vechimea în funcție este de 6 luni, deoarece din carnetul de muncă rezulta că aceasta este de 2 luni și o zi la producerea accidentului (Vol.I, f.d.10).

Astfel, Colegiul decelează că instanța de apel just a concluzionat asupra aplicării corecte de către prima instanță a prevederilor art. 38 lit.a) al Codul transportului auto, în vigoare la acel moment și pct. pct. 2.1, 3.1, 3.2.4 al Regulamentului nr. 9/12 din 09 decembrie 1999 cu privire la asigurarea securității circulației rutiere la întreprinderi, instituții, organizații ce efectuează transporturi de pasageri și mărfuri, a constatat că aceste norme au fost încălcate de către SRL "Frigotrans" în privința salariatului și securității muncii a acestuia.

Concomitent, Colegiul relevă ca fiind corectă poziția instanței de apel în menținerea constatării primei instanțe precum că temeiul răspunderii delictuale constituie faptul că SRL "Frigotrans" nu a asigurat securitatea muncii salariatului.

Tot aici, este de menționat că instanța de apel just a stabilit că SRL „Frigotrans” este persona responsabilă de recuperarea prejudiciului pretins de Iurie Bulai.

Mai mult, rezultând din prevederile art.1418 alin.(1) Cod civil, invocate de instanțele ierarhic inferioare, conform cărora în caz de vătămare a integrității corporale sau de altă vătămare a sănătății, autorul prejudiciului are obligația să compenseze persoanei vătămate salariul sau venitul ratat din cauza pierderii sau reducerii capacității de muncă, precum și cheltuielile suportate în legătură cu vătămarea sănătății – de tratament, de alimentație suplimentară, de protezare, de îngrijire străină, de cumpărarea unui vehicul special, de reciclare profesională etc.

La acest capitol, Colegiul precizează că este necesar de a fi luat în considerare și faptul că răspunderea pentru prejudiciul cauzat prin vătămare a integrității corporale sau prin altă vătămare a sănătății este o răspundere delictuală, care trebuie să, conțină în sine următoarele condiții generale, inclusiv și în cazurile vătămării sănătății în timpul executării obligațiilor de serviciu: - existența unei fapte ilicite, adică o acțiune sau inacțiune care are ca rezultat încălcarea drepturilor subiective sau interesele legitime ale unei persoane; - existența unui prejudiciu care constă în rezultatul sau efectul negativ suferit de o persoană prin vătămare a integrității corporale sau prin altă vătămare a sănătății ori prin deces datorită faptei ilicite săvârșite de o altă persoană sau ca urmare a „daunei cauzate” de un animal sau prin surparea construcției, pentru care persoana este ținută să răspundă; - legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, adică prejudiciul cauzat sănătății să fie o consecință a faptei ilicite. Raportul causal între fapta ilicită a autorului prejudiciului

și vătămarea sănătății are ca urmare pierderea posibilității persoanei prejudiciate de a obține venit;- existența vinovăției persoanei care a săvârșit fapta ilicită.

Totodată, este de menționat că pentru survenirea răspunderii civile a angajatorului pentru dauna cauzată sănătății salariaților sînt necesare, în afara condițiilor generale, și unele condiții speciale și anume: a) la momentul cauzării prejudiciului să existe raporturi de muncă între angajator și salariat; b) prejudiciul să fi fost cauzat salariatului în timpul și în legătură cu executarea obligațiilor de serviciu. Caracterul ilicit al faptei angajatorului constă în crearea unor condiții dăunătoare de muncă, în nerespectarea normelor de protecție a muncii și a cerințelor securității, în neasigurarea securității și igienei muncii.

În speță, Colegiul consideră relevantă concluzia instanței de apel precum că SRL „Frigotrans” a comis o faptă ilicită prin încălcarea securității muncii, care este în legătură causală directă cu accidentul de muncă produs la data de 02 august 2006. Or, în lipsa avizului pozitiv acesta nu putea fi admis de sine stătător pe rute internaționale.

La caz, Colegiul precizează că la stabilirea și încasarea indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă de către instanțele ierarhic inferioare, acestea corect au invocat prevederile art. 32 al Legii cu privire la protecția muncii nr.625 din 02 iulie 1991, în vigoare la acel moment, conform căroră angajatului, căruia i s-a stabilit gradul de reducere a unei îmbolnăviri profesionale, i se plătește din contul întreprinderii care poartă vina pentru accidentul de muncă sau pentru îmbolnăvirea profesională, pe lângă despăgubirea stabilită de lege, o indemnizație unică, luîndu-se ca bază un salariu mediu lunar din Republica Moldova pentru fiecare procent de pierdere a capacității profesionale de muncă, dar nu mai puțin de un salariu anual al accidentatului.

Argumentul recurentului precum că vătămarea sănătății intimatului Iurie Bulai a fost o consecință directă a faptei ilicite comise de către cet. Ucrainei Taras Popovici, Colegiul consideră că nu constituie temei de respingere a acțiunii.

La acest capitol, Colegiul reiterează și ipoteza instanței de apel precum că temeiul răspunderii delictuale a SRL „Frigotrans” pentru accidentul suportat de Iurie Bulai, constatat de instanța de fond, îl constituie omisiunea societății de a asigura securitatea muncii salariatului care conduce mijloc de transport pe rute internaționale ce impun condiții speciale de reglementare în securitate.

Or, art. 32 al Legii cu privire la protecția muncii nr.625 din 02 iulie 1991, reiterat și supra, în vigoare la acel moment și art. 18 alin.(1) al Legii securității și sănătății în muncă nr.186 din 10 iulie 2008, prevăd expres că angajatului, căruia i s-a stabilit gradul de reducere a unei îmbolnăviri profesionale, i se plătește din contul întreprinderii, pe lângă despăgubirea stabilită de lege, o indemnizație unică.

În speță, Colegiul reiterează că argumentele recurentului aduse la contestarea deciziei, în esență nu constituie decît dezacordul SRL „Frigotrans” cu constatările acesteia sub aspectul temeiniciei acțiunii, însă, nu justifică netemeinicia acesteia în raport cu normele de drept material aplicabile raportului litigios.

Mai mult de atît, la stabilirea de către Iurie Bulai a fisurii rezervorului, acesta a contactat telefonic reprezentantul angajatorului, care a sugerat și a admis ca Iurie Bulai să întreprindă măsuri în vederea înlăturării defectiunii.

Astfel, este cert că Iurie Bulai se află în raporturi de muncă cu SRL „Frigotrans”, își exercita obligațiile de serviciu pe mijlocul de transport oferit de SRL „Frigotrans” și pentru a înlătura defecțiunea depistată a acționat în interesul SRL „Frigotrans”.

CEDO reiterează că, deși articolul 6 § 1 obligă instanțele să își motiveze hotărârile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61). Instanțele trebuie să răspundă la argumentele esențiale ale părților, dar măsura în care se aplică această obligație poate varia în funcție de natura hotărârii și, prin urmare, trebuie apreciată în baza circumstanțelor cauzei (Hiro Balani împotriva Spaniei, 9 decembrie 1994, pct. 27).

Prin urmare, Colegiul conchide că instanța ierarhic inferioară, la adoptarea actului de dispoziție, s-a conformat rigorilor legii, iar decizia adoptată răspunde argumentelor ambelor părți. Or, dezacordul recurentului cu decizia instanței ierarhic inferioare nu constituie temei de casare a acesteia, în condițiile când această a fost adoptată rezultând din circumstanțele pricinii raportate la normele de drept material aplicabile speței date.

Colegiul notează și faptul că în cadrul judecării pricinii, instanța de judecată a creat participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptului la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 al Convenției Europene pentru apărarea a Drepturilor Omului.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reamintește că garanțiile referitoare la un proces echitabil implică în principiu dreptul, pentru părțile la proces, de a lua cunoștință de orice înscris sau observație prezentată instanței și să o dezbată (Lobo Machado împotriva Portugaliei, pct.31, 20 februarie 1996, Göç împotriva Turciei (MC), pc.55, nr. 36590/97, Wyssenbach împotriva Elveției, nr.50478/06, pct. 35, 22 octombrie 2013). Efectul real al observațiilor este de mică importanță și că părțile unui litigiu trebuiau să aibă posibilitatea de a preciza dacă apreciau că un document necesita observații din partea lor, idee valabilă în special în cazul încrederii justițiabililor în funcționarea justiției: aceasta se bazează, printre altele, pe asigurarea că s-au putut exprima cu privire la orice înscris din dosar (Nideröst-Huber împotriva Elveției, pct.24, 18 februarie 1997, Schaller-Bossert împotriva Elveției, pct.43, nr.41718/05, 28 octombrie 2010).

Mai mult, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa că rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele de fapt și de drept menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de SRL „Frigotrans” și va menține decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. a) și alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Frigotrans”.

Se menține decizia din 17 decembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 31 martie 2013 a judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, adoptate în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Iurie Bulai împotriva “Frigotrans” Societate cu Răspundere Limitată, intervenienți accesorii Inspekția Muncii, Taras Popovici cu privire la încasarea indemnizației unice, prejudiciului material și moral și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței

Tamara Chișca-Doneva

Judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală